

Pekka Ervastin jäähyväispäivänä.

27. 5. 1934.

*Veljemme, suurin, on lähtenyt luotamme,
niin turhaan poistuneen jälkeen ojentuu kädet,
pääät murheesta painuu
ja orvot sydämet
kaipaus kyntää syvään
kuin aura pellon vaot.
Ja tuhannet huulet kysyvät:
miksi jo nyt,
näin pian, äskeisen rakkaan paluun jälkeen -
kun tuskin tervehtiä on ehtinyt,*

*ilonkylläistä katsetta, sanaa vaihtaa --
miks menit — ja kaukaisimmalle taholle,
josta t ä m ä n p ä i v ä n yhteistyöhön et palaa . . .*

— — —

*Niin — matkavene siinä jo jälleen on
ja iltatuuli sen valkeat purjeet avaa.
Ei reitti, jolle suuntaa, oo tuntematon —
merimerkit tietyt, luotsin silmä ne havaa.*

*Ja tie, joka aavan yli johtaa pois
on edestakaisin kuljettu monet kerrat.
Ei kukaan siltä tyyten eksyä vois,
sen kartoittaneet on itse Elämän Herrat.*

*Nyt veljemme jälleen purjehtii yli sen,
Kesämaahan päätyen, suuren rauhan rantaan.
Ken tietää, ehkä kerran jo tuhannen
hänen jalkansa jäljen painaa sen sanaan.*

*Tään tiedämme vain: hyvin pitkä taival se,
monen päivän matka, min toisten edellä kulki.
Ja syvät salat — aueten hänelle —
soi tehtäväkseen t o t u u t t a tuoda julki.*

*Niin — Väinämö päivyyn päästääntään
tuli Pohjolan pimentolaan — ja lähti jälleen.
Ah, kyistä peltoakin kävi kyntämään —
oli Kalevan heimo elämä elämälleen.*

*Pois Tietäjä näin nyt soljuvi purrestaan,
taas laulut suuret Väinön lapsille jäivät.
Jäi tiedon kannel helkkymään viisauttaan —
ja sen sointujen kaarilla ihanat, uudet päivät!*

Anni Kaste.

